

Levensweg of Lijdensweg?

Het is kerstvakantie, we vertoeven met het hele gezin in een houten huisje vlakbij Groningen. Net als vorig jaar met zeven dagen lang een grijze lucht en elke dag miezer regen afgewisseld met voluit regen. Wel met één verschil, het zijn buien dit jaar, geen onafgebroken regengordijn. We kunnen daarom elke dag toch een redelijk droge wandeling maken en genieten van de bosrijke omgeving.

Manlief speelt voor het eerst Monopoly met de kinderen. Ik doe niet mee, want ik vind dat een van de saaiste spellen die er bestaan. Met elke worp wel of niet de kans krijgen om een straat te kopen en als alles verkocht en in handen is van alle spelers, net zo lang rondjes lopen tot je failliet uit het spel gemieterd wordt, zodat uiteindelijk de rijkste met het meeste geluk wint.

Wat is de fokking point ervan? Sorry, ik zie het echt niet. Of beter, ik voel het niet. Natuurlijk valt er te onderhandelen met elkaar en na te denken over een koopstrategie, maar als eenmaal het veld 'vast' ligt, is het dus alleen nog maar rondjes lopen en bibberend hopen op een goede worp met je dobbelsteen.

Zero fun in mijn beleving, dus ik weiger het te spelen. Ik krijg wel mee hoe het verloopt. Dochterlief heeft continu mazzel met extra geld en gunstige verplaatsingen op het bord. Zoonlief heeft minder geluk. Duidelijk nog geen vastgoedhandelaar en net als zijn vader regelmatig extra boetes in plaats van cadeaus. Vanzelfsprekend wint papa met zijn spelervaring, maar wonder boven wonder levert dat geen groot drama op bij de verliezers. Ze vinden het vooral heel gaaf dat ze dit grote mensen spel gespeeld hebben. Ze vertellen er nu nog trots over als een soort initiatie die ze hebben doorstaan.

Diezelfde dag spelen we ook het spel Levensweg. (Het was een zeer natte dag met langdurige regen.) Het is de echte oude versie die we via via op de kop hebben getikt, omdat mij dat zo leuk leek. Ik had het spel als kind niet, maar speelde het ooit tijdens een logeerpartij bij mijn favoriete tante. Vermoedelijk ging het me destijds als oudste van mijn jongere nichtjes en neefje goed af. Of ik had die ene keer veel geluk, dat kan ook. Ik herinner het mij namelijk als super leuk.

Heel anders dan deze keer. What the hell was I thinking?!! Dit spel is nog erger dan Monopoly! Het staat compleet, maar dan ook echt COMPLETEET haaks op hoe ik in het leven sta als autonome vrouw die leiderschap neemt over haar leven, zowel als mens, vrouw, moeder en ondernemer.

Lijdensweg - zoals ik het nu noem - smijt je nog sterker dan Monopoly naakt op het speelbord, machteloos overgeleverd aan wat de dobbelsteen tijdens jouw levensritje in dat kekke autootje brengt aan onontkoombare ellende, tegenslagen en vooral heel veel hoge belastingen. Met als kers op de taart na je pensioen - als je denkt dat je van een ongestoorde oude dag kunt genieten - ontelbare extra torenhoge belastingaanslagen.

Je voelt het al, ik heb niet veel geluk in deze speelronde. Zoonlief trouwens ook weer niet, maar hij voelt zich in elk geval niet meer alleen in het afvoerputje van het leven hier aan tafel. Dochterlief kiest als enige van ons vieren voor een snelle carrière zonder studie en gaat de rest van het spel als een speer. Manlief begint aarzelend, maar trekt al snel bij door een vet salaris en wederom veel geluk bij het dobbelen.

Ik voel me zo overweldigend *beyond reality* genaaid vanaf het begin, dat ik het eerste uur alleen maar gefrustreerd en totaal verontwaardigd kan reageren op alles wat er gebeurt. Niet echt relaxed, laat staan 'een goed voorbeeld als moeder', maar hey, mijn hormonen vliegen sowieso al tegen het plafond deze vakantieweek. Misschien geen excuus, maar toch verzachtende omstandigheden wat mij betreft. Bovendien, werkelijk, mijn zoon en ik krijgen het echt bruut te verduren.

Tot er iets bijzonders gebeurt. Mijn dochter heeft een dochtertje gekregen via de dobbelsteen en hoopt vurig op nog een kind, maar gooit zich ineens voorbij het laatste vakje om nog een kind te krijgen. De teleurstelling is zo groot dat ze ontroostbaar uitbarst in huilen. Minutenlang stromen dikke tranen over haar wangen. We zien een moeder die bulkt van het geld, maar die zo

ontzettend graag nog een kindje had gekregen en de zin van haar leven heeft verloren nu dat niet is gelukt. Bergen met geld, maar geen baby. Ik zei het al, het is een bruut spel.

Dit moment is een game changer. Manlief en ik bedenken spontaan een upgrade van het spel naar 2021. We bieden haar voor een fix bedrag aan de bank een IVF baby aan. (Een immorele gekochte adoptie baby gaat te ver.) Ze weet niet hoe gauw ze de biljetten bijeen moet graaien en betaalt glunderend voor een zoon.

‘Zo zie je maar weer, geld maakt niet gelukkig,’ zeg ik hardop, ‘het is natuurlijk heel handig en prettig, maar rijk zijn brengt niet vanzelf alles waar je op hoopt in het leven.’

Hierna gaat het nog rapper financieel bergafwaarts met mij en mijn zoon, maar mijn dochter is zo gelukkig dat ze haar nog altijd groeiende kapitaal graag met ons deelt. Ze redt ons van een voortijdige ondergang, zodat we in elk geval ons pensioen heelhuids halen om pas daarna volledig kaal geplukt aan ons definitieve einde te komen.

En geen idee precies hoe, maar ook dit spel wint manlief uiteindelijk. Hij gaf ons arme sloebers ook een enkele aalmoes - heel aardig natuurlijk - maar blijkbaar hield hij ondertussen ook zijn eigen schaapjes prima op het droge. Tja, waar ik me graag laat meeslepen door emoties, behoudt hij strategie.

Conclusie, geef mij maar Mens-Erger-Je-Niet. Minimale strategie, bomvol dynamisch plezier, pech bij het dobbelen heeft niks met geld te maken en spannend tot de laatste pion binnen is!